

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 448/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SERVIS PM s.r.o.**, Dolinský potok 969/42, Kysucké Nové Mesto, IČO 46 417 567, zastúpenej **TOMANÍČEK & PARTNERS s.r.o.**, Sládkovičova 6, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 42Cob/122/2024-156 z 28. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
3. Sťažovateľka sa v postavení žalobkyne domáhala v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 10Cb/63/2022 od žalovanej spoločnosti von Bartels GmbH zaplata 748,41 eur s príslušenstvom.
4. Okresný súd uznesením č. k. 10Cb/63/2022-58 zo 18. decembra 2023 konanie zastavil pre nedostatok právomoci slovenských súdov. Okresný súd zastával názor, že vo veci je daná rozhodovacia právomoc nemeckého súdu v Rahdene, a to z dôvodu existencie dojednania strán konania o právomoci tohto súdu na rozhodovanie sporov z daného zmluvného vzťahu.
5. Uznesenie okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 42Cob/122/2024-156 z 28. januára 2025 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie

potvrdil. Krajský súd považoval postup súdu prvej inštancie, ktorý konanie z dôvodu existencie procesnej prekážky v podobe nedostatku právomoci vo veci konať zastavil, za správny. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť podľa zistení ústavného súdu 23. mája 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka sa domáha prieskumu napadnutého uznesenia z dôvodu, že zastavením konania a neprejednaním jej veci sa sťažovateľke zabránilo v prístupe k súdnej ochrane, keďže nebola pripustená možnosť, aby jej vec bola riadne prejednaná pred súdom.

7. Sťažovateľka zastáva názor, že pre vznik dohody o právomoci na riešenie konkrétneho právneho vzťahu niektorým súdom členského štátu je nevyhnutná existencia dohody – dvojstranného právneho úkonu, ktorý má byť písomnú formu, alebo je písomne potvrdený, resp. je vo forme, ktorú medzi sebou zmluvné strany zaviedli na základe zvyklostí, alebo je v obvyklej forme v medzinárodnom obchode, ktorá bola zmluvným stranám známa, pričom v danom prípade nič z uvedeného nebolo a nie je dané.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením, ktorým krajský súd rozhodol o zastavení konania pre nedostatok právomoci slovenských súdov, čím došlo k odopretiu prístupu k súdu a odopretiu spravodlivosti.

9. Na tomto mieste je potrebné poukázať na zmysel a účel princípu subsidiarity vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiárnej právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), čo judikatúra ústavného súdu chronicky zdôrazňuje.

10. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Ústavný súd telefonickým dopytom na asistentku senátu okresného súdu 10Cb zistil, že sťažovateľka nenapadla uznesenie krajského súdu č. k. 42Cob/122/2024-156 z 28. januára 2025 dovolaním.

12. Je nepochybné, že napadnuté uznesenie je rozhodnutím, ktorým sa vec končí.

13. Za situácie, keď sťažovateľka tvrdí, že slovenské súdy mali právomoc jej spor prejednať a konanie zastavili, čím sťažovateľke odňali možnosť konať pred súdom, mala sťažovateľka napadnúť uznesenie krajského súdu č. k. 42Cob/122/2024-156 z 28. januára 2025 dovolaním, ktorého prípustnosť vyplýva z § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd zdôrazňuje, že dovolanie podľa § 420 CSP je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to bez ohľadu na bagateľný predmet sporu (748,41 eur).

14. Pokiaľ tak sťažovateľka neurobila a dovolanie nepodala, nevyčerpala právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd.

15. Sťažovateľka ani len netvrdí, o to menej preukazuje, že dovolanie v zákonnej 2-mesačnej lehote, ktorá uplynula 24. júla 2025, nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

16. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky z dôvodu neprípustnosti (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

18. Možno len podotknúť, že ak by sťažovateľka dovolanie ako zákonom jej priznaný prostriedok nápravy na ochranu (aj základných) práv podala, právomoc dovolacieho súdu by predchádzala právomoci ústavného súdu, a to s konzekvenciou odmietnutia ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo by rovnako odrážalo princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu.

19. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu